

לו:

אָרָא אַימא ובבלבד שלא יעשנה מצודה. פ"ה ובלבד שלא יכסה בו כל החלונות לדר' יהודה אסור ולר' שמעון מותר וגם מעיקרא כי צעי לאוקומי כר' שמעון משמע ליה דככל ענין מיירי אפילו לעשות ענין מלודה לתסום כל החלונות ומימה דהא מודה ר"ש

צפסיק רישיה ולא ימות והכא דהאי הן גלודות ופירש הר"ר משה מאיברי"א דלר"ש נמי מיירי שיש חור קטן צבורת אך אינו נראה וא"כ לא היו פסיק רישיה ולא ימות ולר"ש מותר ורבי יהודה דלסר אפילו דבר שאינו מתכוין צעי חור גדול שיהא נראה לדצורים ללאת מן הכוורת:

שׁוֹפֵךְ ושוגה. למה דס"ד דליירי לעיל דלף שאינו ראוי לו קשה היכי מטלטל ליה^א הא הוה ליה ככללה והאזן צמוכה דלמר צסוף כירה (שבת דף מו. ושם) דלית זה ^ט פירי וי"ל דשרי משום ב דהוי גגרף של רעי וכן משמע מדמייתי ליה הכא: **תִּרְתִּי** ^י דעברי אדמר. אע"ג דלמרינן לעיל^י פ' יו"ט (דף כא: ושם) דאין עושין גרף של רעי לכתמלה ס"ל לרבה דהכא שרי משום פסידא דצי רחיא או משום דלא מקרו לכתמלה כל כך הכא אין כל כך הגשמים כבר מולפין צבית^י און כל כך לכתמלה כמו מומנן נכרי^י:

שְׂמָא יעשה חבית שר' שייטין. פ"ה שלוקחין קנים ועושה

כעין חצית ושט צהן וקשה דהא תנן ^א ולא טהורין בכלי חרס טבלא שאין לה לצבוצא וצבית של שיטין אלא דמרס הוא לכן נ"ל שהוא כלי חרס שאין לו פתח ומתוך כך אינו יכול להשתקע צמים לפי שאין המים יכולין ליכנס לתוכו ולכן קף על פני המים: **וְחָא** מצוה קא עביד. פ"ה וה"ל לנמשציניהו צבדי איך דסיפא ממלוא ומשני לא צריכא דליכא דעדיף מיניה ולכן אינו מלוא כל כך דומיא דהני דסיפא ולפי זה יכול להיות דגם דליכלא דעדיף מיניה אסור וכן פירש נמי גבי לא מקדשין הא מלוא קא עביד כו' ומשני דלית ליה אשה וצנים משמע אפילו אין לו אשה וצנים מ"מ אסור וקשה דלמר פרק דיני ממונות (סנהדרין דף טז.) לפיכך אין דנין לא צע"ס ולא צע"ב יו"ט דהיכי לעצדי דליימיה צמעלי שבתא ולקטליה צצבת אין ריחיה דוחה צבת ולא משני משום דאין

אָרָא אַימא ובבלבד שלא יעשנה מצודה. פ"ה ובלבד שלא יכסה בו כל החלונות לדר' יהודה אסור ולר' שמעון מותר וגם מעיקרא כי צעי לאוקומי כר' שמעון משמע ליה דככל ענין מיירי אפילו לעשות ענין מלודה לתסום כל החלונות ומימה דהא מודה ר"ש

משילין פרק חמישי ביצה

מהו דסימא דבר צמניו נלוד. שדרך ללוד את בני מינו כגון חיה ועוף אסור אבל האי דאין צמניו נלוד שרי קמ"ל: **רב אשי אמר**. לעולם כדשינין מעיקרא דליכא דבש למאכל אדם ודקשיא לך צימות הגשמים מי איכא דבש לא קשיא דמי קמני ימות החמה וימות הגשמים: **שׁוֹפֵךְ**. לחוץ: **ושוגה**. יחזירנו למקומו תחת הדלף: **ואינו נמנע**. מלשנות כל היום אם נרץ לכך: **צי רחיא דאזני דלוף**. דלף היה נופל על הרמים שלו והיו עשוין צטיט ונמוחים מפני הגשמים ולא היה מספיק לכלים הנצרכים לתת תחת הדלף: **זיל עייליה לפוריד לפסס**. לצית שהוא שם דלהוי בגרף של רעי שיהו מלוסים הרמים לך להיות לפני מנתך וחתה מותר לטלטלן ולהוציאן לחוץ כדלמר לקמן דגרף של רעי מותר להוציא לאשפה: **וכי עושין גרף של רעי לכתמלה**

וכי מותר לגרום שיהא הדבר מלוס לו כדי שיוציאונו: **סיפי לי דעברי אדמר**. תצואני זאת צצכרי שעצמתי על דברי רבי: גרף ועציט כלי חרס הן אלא של רעי קרוי גרף ושל מימי רגלים קרוי עציט: **נוסן צו מים ומחזירו**. דמוקזין מחמת מלוס הן וחי לוא אגב מירא לא מצי לטלטליניהו.

ולהוציאו הוא דשרוי ליה משום כבודו: **סבור מינה**. מדשמאל היו סבורים התלמידים דדוקא גרף נקט דלגב מנא שרי לטלטל את הרעי אבל צפני עכמו לטול את הרעי או דבר מלוס ממש צידו ויוציאו לא שרו ליה: **צאספרמי**. צצמסי: **צלוציסה**. צצצנה: **מתני' לא שחיצי עליו**. מדברי סופרים שלא לעשותו צצבת משום צבות או משום רשות שיש צו קצת מלוא אבל לא מלוא גדולה וקרוצ הוא להיות דבר הכשות ויש צו איסור מדברי סופרים: **או משום מלוא**. או שיש צו מלוא ומשום אסרוהו חכמים לעשות צצבת: **חייצין עליו**. שלא לעשותו ציו"ט: **ואלו פן**. דברים שאסורין משום צבות שהנילו עליו חכמים לצבות מהן ואין צעשייתן שום מלוא: **לא עולין צאיון כו'**. כולוהו מפרש צגמרל אמאי גזור צבו רבנן: **אין מטפחין**. ציר: ^א ואין מטפחין. על ירך: **ואין מרקדין**. צרגל. וכולן לשמחה ולשיר וצגמרל מפרש גורה שמא יתקן צגלל כלי שיר דקא עביד מנא: **ואלו כלי משום רשות**. כלומר שהיה לנו

להסירן משום שהן קרוצין למלוא ואסרוס חכמים. האי דקרו ליה רשות משום הניך דצעי למתני צסיפא דהוו מלוא גמורה ולגביהן קרי להניך מליעי רשות ולהניך קמאי קרי צבות דאיסור צבות גמור יש צהן לפי שאין צהן לללק גזירות חכמים מעליהן שאין צהן לחלוחית מלוא: **לא דנין**. דין: **ולא מקדשין**. אשה. וצגמרל מפרש אמאי קרי ליה רשות ^א (ומאי טעמא גזור עלייהו): **ולא מקדשין**. הקשות: **מעריצין**. ערכך עלי ונתון כפי שנים כמו צכמוצ צפרשת ערכין (ויקרא כז): **ולא מחרימין**. הרי צהמה זו חרס וסתם חרמים לצדק הצית: **גב' שמא יעלה ויטלוש**. דהוי איסורא מדאורייתא דהיינו קולר שמולש מן המחובר: **שמא ילא חוץ לחסום**. מתוך שאינו מהלך צרגליו אינו רואה סימני התמוזין: **שמע מינה סחומין מדאורייתא**. מדגזור רכיבה אטו תמוזין דאי מדרצנן לא הוו אסרי מלתא אחריתא משום ידיה: **שמא יחסוך** ומורה. להכותה והוי קולר מן המחובר: **הצים של שיטין**. כלי של גומא שאורגין אותו ועושין כמיין חצית ארוכה ולמדני צו לשוט: **הא מלוא קא עביד**. ואמאי קרי ליה רשות: **ולא מקדשין הא מלוא קא עביד**. שנושא אשה לפרות ולרבות ואמאי קא קרי ליה רשות: **דלית משום**

על קדליה דרבי מאיר. אודיך רבי מן כווחא וחמא קדליה דר' מאיר מן אחורוי, אמר לא זכרתי לחורה אלא על דחימית קדליה דר' מאיר מן אחורוי. ר' יוחנן ור"ל תרוויהון אמרי לא זכינו לאורייתא אלא על דחיזין אצבעתיה דר' מן גו לקרבוהן ידיה. ולא מרקדין, ריקוד עמק רגלו אחת ומניח אחת, קיפוח ב' רגליו כאחת. א"ד אלעור כל משמיעי קול אסורין בשבת, ומסקנא אקושי אחרעא בשבתא לא. ואלו היו משום רשות לא דנין. והא מצוה קעביד, דאיכא דערף מיניה. ולא מקדשין, בדאיית ליה אשה ובנים דלאו מצוה קעביד.

מסורת הש"ם

א) [שבת קו: א.]. ב) לעיל כא: [שבת קמג: א]. ג) [שבת קמז: א]. ד) לעיל ז.
שבת קמח: ט. פ) פסחים טו: [שבת קכד. קמח: א]. ו) [עין תוספות מגינה ט. ד"ה משום]. ז) שבת ט: קכד. קל: מגילה ז: לעיל טח.
תוספתא למגילה פ"א, [עין תוספות מגינה ז: ד"ה דכתיב, ט] [עירובין לה: סוטה לג: א].
[עין תוספות לעיל ג. ד"ה מן].
ט) [ש"ל מ"ו, ז] דלית צה פירי ולא וי"ל צ"ל, [וכלי פ"צ מ"ג],
ט) [כנס פ"ל, א].
[ועי' תוספות לעיל ז. ד"ה מיט' ותוספות עירובין עא. ד"ה ומקזי ותוספות געין עז: ד"ה וחזיל ותוספות צ"ב קט: ד"ה קיוון].

גליון הש"ם

רש"י ד"ה ואין בספקין על ירך. עיין מ"ק פ' ע"ב מורה"א אל:

מוסף רש"י

וכי עושין גרף של רעי לכתמלה. נה דמי אימיה קמן מסלקין ליה אלל לחתיי קמן או לחיל און לגביה כי היכי דנמאס עלן ומסקיה מי שמי (לעיר אכא). ולא הויכבן על גבי בהמה. והוא הדין לכל משמעי (שבת קפד). ולא מטפחין. דיו זו או משום שיר או משום אלל (לעיר ז):
א) על הלג (שבת קסח). ולא מטפחין. קף על ירך (לעיר ז):
א) קף אל קף. משום אלל (שבת טס). ולא מרקדין. צרגל (לעיר ז).
לשמה (שבת טס). ולא מנביהין תרומה ומעשר. דמחוי כמתקן [עין טד]. אין בין יו"ט לשבת. להיות מותר למתמלה צום טוב מה שאסור צצבת. אלל לענין עושין י' הכרה שום צסקילה וצבת חזי צלאו גרדל' (מגילה ז).

מוסף תוספות

א. העביט עם מימי הרגלים והא אפשר לעצום וכדאמרינן (שבת קמ"א ב.) דצב"א. ב. שאם ישפכם שם והלכך ביומו ונעשה גרף של רעי.
ב. גבי שיורי כסות אמרינן וכי עושין גרף של רעי לכתמלה.
ג. אם לא יתן הכלי תחת הדלף וריעינן לארץ כל שכן הדהו ליה גרף של רעי.
ד. דבידוי שלא יזינן הגבוי ולא יהו שיורי כסות של גרף של רעי.
ה. אבל הכא וכי והלכך שרי.
ו. [ולא דנין היינו דוקא דיני ממונות גזירה שפא יכתוב. אבל דיני נפשות אין לאסור מטעם זה שכבר וכי מוט' מסידין לה. ד"ה נגמריה.

רבינו חננאל (הגשף)

שמע רבי קליה אמר, מי הוא זה שבא לרדותינו בתוך ביתנו, שמע רבי מאיר קליה דרבי וערק, נפקין פירי בחריה, מיפרי אפרת רוחא פקליה מן גבוי זכרתי לחורה

^[1] כ"ה הני ג'בי חייף מנא נמי הכי גרף של רעי וכו'